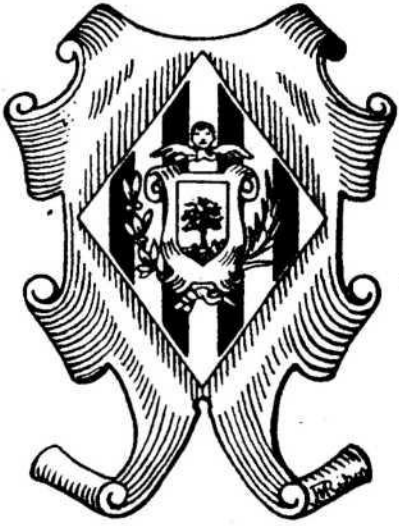

El Baix Penedès

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ:

Vendrell, trimestre, 1.50 ptes; Fora, 1.75; Extranger, 2.50
Número corrent, 15 cèntims :: Atrassat, 20

ANUNCIS A PREUS CONVENCIONALS

REMITTITS: 15 CÈNTIMS LÍNEA ::

No s'admeten escrits sense firma — No es tornen els originals

ADMINISTRACIÓ: IMPREMTA RAMON

Franqueo
concertado

JUSTICIA LIBERAL

Després de la explosió sentimentalista amb tocs romàntics ocasionada per la militarada del dia 10, la opinió ha tornat a galze i ara tot son comentaris del què i com seran jutjats els encartats en aquest trist procés. El Govern ha presentat a les Corts un projecte de llei, que ha sigut aprovat, per el que s'expropien als encartats llurs finques rústegues; és sens dubte aquest l'acte més revolucionari que s'ha fet a Espanya des de'l 14 d'Abril i els seus efectes han de resultar tan pujadament cáustics, que no ens atrevim a fer-hi el comentari que ens dicta la consciència, ja que si be trobem de justícia i molt lògic que qui la fa l'ha de pagar, si aquesta llei és aplicada tal i com ella s'expressa pot dur, a llarg plaç, un resultat diferent del que hom cerca. Així també ho entenem amb la aplicació de la pena capital, que nosaltres aboliríem del codi tant en el civil com en el militar.

La història no senyala ni una sola victòria dels extremismes imposada per la força; sempre ha pogut més la força de la raó que la raó de la força; i és aquí on nosaltres veiem la resplendor alliberadora del nou règim. Justícia sí, i ben justícia; mai abús de domini. El sentit comú ens diu que no és de justícia aplicar unes sancions establertes *a posteriori* d'un delictes comés. Castiguis als culpables amb la màxima pena i tan exemplarment com permeti la llei; però no trobem be dictar una llei després del delictes i aplicar-la *ipso-facto*.

Som uns enamorats del règim de llibertat i sols de cara a la llibertat parlem. Podem anar equivocats amb aquests judicis; però així ho sentim i així ho diem. I consti que no sentim la mes petita simpatia per aquests homes delictius d'avui, tots ells d'un sentiment imperialista tan tancat que'ns fa engúnia pensar que encara pot haver-hi qui com ells pensi.

Catalans i aragonesos

Tal volta aquest escrit sigui una escomesa improcedent en aquestes pàgines de EL BAIX PENEDÈS tractar de catalans i aragonesos; però com siga que per tot Catalunya creiem hi ha bon estol d'aragonesos i que no pensaran segurament com els nostres germans de més enllà de l'Ebre, bo serà, avui, ja que ens han sigut ofertes aquestes pàgines, diguem quelcom sobre el pensament de uns i altres, mes que tot, dels aragonesos.

Ja des de altres llocs, hem llençat el nostre pensament com aragonesos davant el plet català, davant l'aprovament de l'Estatut de Catalunya, llevat de pocs cassos, son els que han respost en sentit afirmatiu, els demés, s'han aixecat contra la llibertat de Catalunya, dels catalans, és a dir en sentit negatiu a la petició justa d'aquest poble del que tenim més que agraïment, la resta d'Aragó, ha sigut d'una oposició sistemàtica a la autonomia dels catalans.

Si som sincers, direm, que en cap regió com la aragonesa s'ha manifestat amb més braó, l'odi a aquesta terra. No solament s'ha greujat a Catalunya, sinó també a nosaltres, els aragonesos, dient-nos que erem el *viver* dels catalans. D'això hem sigut pocs els que hem protestat. Naturalment que la nostra protesta encara que modesta i ésser

poca cosa, hem procurat arribés a coneixement dels interessats fent que s'accentués més l'odi que senten a la terra catalana, però ha posat de manifest el poc valer del senyor Marraco i tirés per terra tot el prestigi polític que fins avui gaudia a l'Aragó damunt les masses o forces republicanes.

L'esdevenidor aragonés, no l'esperem dels d'allà dalt, te de vindre de nosaltres. Els nostres germans en sí no han parlat per a res del plet o afer català, perquè no saben de que va ni de que's parla, no han sigut altres que'ls caps davanter de la política del nostre poble, homes que, amb l'autonomia aragonesa, temen perdre tot el poderiu caciquista que sempre han mantingut, assabentant, que no fan ni mes ni menys que'l que feien els antics liberals i conservadors. No volen que'l poble despertí ni entenguí de política i menys d'autonomia; s'acabarien les besses...

En tota aquesta campanya contra l'Estatut, si ens hi fixem be no hi haurem vist altra cosa que evidenciar l'aproximació de catalans i aragonesos, es a dir la conjunció d'aquests dos pobles: Catalunya i Aragó. Tot el be de Déu d'ells ha sigut abrandar la *unidad intangible de España* al que nosaltres, els aragonesistes republicans hem dit: ¿però, i la unitat aragonesa, on és?

La hostilitat entre catalans i aragonesos es fa impossible, no precisament

per la unitat històrica que ja de sempre hem tingut—encar que al senyor Rovira i Virgili li sàpiga greu—sinó per l'història que, en aquests moments es referma amb la barreja de catalans i aragonesos, barreja que ningú pot desfer ja que sembla un vinculant natural de ambdues races que per temperament estan lligades; ahir per la Història, avui per la Maternitat i demà, segurament per tot plegat, mal que pesi a uns i altres. Son corrents biològiques que cerca i uneix la geografia que li ha donat la terra...

GASPAR TORRENTE

Es farà justícia?

Els darrers sucesos ocorreguts amb motiu de la intentona militar han sigut tema obligat de comentaris en totes les penyes, cafès i punts de reunió de gent àvida de notícies. La passió i la adversió vers als promotors ha sigut el tò principal d'aquestes discussions. Tot-hom vol erigir-se en jutge per a dictar sentència, per a demanar responsabilitats i per a tallar d'una vegada totes les intentones revolucionàries que puguin venir per part dels elements contraris al règim actual.

Hem deixat passar uns dies per fer el nostre comentari. Sense voler-nos sentir profetes prevéiem, feia algun temps, que's preparava quelcom contra el règim. Aquelles manifestacions caigudes de seguida en l'oblit de la opinió; l'intent d'atentar contra la vida dels homes del govern; aquell comentat complot monàrquic que s'acabà sense cap decisió clara i concreta; els trafecs d'armes a la frontera i la ferma oposició que alguns sectors de la Cambra feren al govern, a les Corts i al carrer, amb actes als que donaven el nom de anti-estatutistes, eren el seu auguri. Les circumstàncies ens estan donant la raó si seguim amb interès les sessions de les Corts, en les que, d'uns dies abans de la militarada, la oposició que trobaven l'Estatut i la Reforma Agrària decaigué considerablement, fent mes obra positiva amb quinze dies que no en tres mesos de lluita contínua. Tot això i la feblesa del govern en reprimir els desmans dels reaccionaris, era suficient per fer temer sucesos desagradables a la vida de la República.

Ja mai però hauríem cregut que l'atac devingués per part dels militars, doncs les atencions que han tingut del govern les creiem suficients per a confiar amb

ells. La traïdoria és abominable i imprevisible. ¿Què buscaven amb aquest alçament?

Si hem de creure el manifest que'l general Sanjurjo llençà a l'opinió, els seus instints no eren els de instaurar de nou la monarquia, sinó que anaven contra el govern i les Corts. Si aquestes eren les seves intencions el que buscaven era governar ells, i un govern militar no el creiem estable en els temps actuals sinó es recolza en una dictadura, i basant-nos en aquest punt hem de descartar del manifest tots els símptomes lliberals i democràtics que en ell s'hi manifestaven; i la opinió te prou clarament demostrat que no està per dictadures de cap mena.

* * *

Mentre la opinió jutja a la seva manera als encartats d'aquest moviment, el govern va seguint els tràmits corresponents i la seva situació devé molt delicada; cal fer justícia i aquesta justícia ha d'ésser rebuda amb satisfacció per uns i amb odi pels altres, doncs cal ésser justos i manifestar que quan uns homes com els encartats han assumit una responsabilitat tan gran és que comptaven amb un sector d'opinió. Si el govern amb mires a aital particular vol treure responsabilitat a aquests homes i els jutja benévola, la majoria de la opinió, que és amb la que avui compta per el seu manteniment al poder, li farà contra i li exigirà responsabilitats. La posició del poble republicà i lliberal està ben definida, si el govern vol fer honor a les seves promeses ha de jutjar enérgicament sense altres mires que la de complir amb tota justícia. La llei d'expropiació de les finques rústiques de tots els encartats presentada pel govern, i aprovada per les Corts, és un símptoma prou clar de quin és el seu sentir; i cal confiar que sabrà complir estrictament amb el seu deure.

A. C. V.

El general Bum-bum

Quan erem xicalla teníem un goig extraordinari, ratllant a mania, en fer col·leccions de cromos. Era una obsessió que no ens deixava sosegar fins que la col·lecció anhelada la teníem completa. Una d'elles fou la guerra entre russos i japonesos i recordem que en un dels cromos de dita col·lecció hi havia dos retrats de generals, l'un era el japonés G. Nogi i l'altre el rus N. Stessel, adornats per l'epígraf:

«3 de Gener de 1905, en la presa i rendició de Port Artur», ostentant demés unes llegendes que volien ésser oracions encomiàstiques: «Glòria al conqueridor» i «Honor al vençut». Solsament la transcripció ens dona idea de quant passà i significà, demés, que a la ment d'hom deu figurar-hi la brillant presa ennoblida per l'heroica derrota, que no pretenc fer revivre ara, i si sols desempolvar un xic dit record de la polsina del temps que li ha tret actualitat i relleu, màxim havent-hi hagut la guerra gran, esfereidora, brutal i dolorosa, la qual sembla que ningú vol recordar ja, (i que tant convenient fora a les parts interessades) sobre tot iniciant-se corrents de destrucció que sembla que'ns vulguin induir a altra tragèdia colossal. Com l'anomenarem, cas de sobrevenir? la guerra universal? Déu i els homes vulguin i facin que no sigui per be de la humanitat.

Però en aquests moments no és per aquí on volem portar els pensaments. En altra ocasió ja ho farem. Avui, que les coses d'abans d'ahir perden oportunitat i no tenen ja cap valor, nosaltres ens recordem de vint-i-set anys enrera i per això apreciem en el que valgué la pròpia estimació dels dos generals mentals més amunt.

I com que tot el d'aquest món te cara i creu, el temps ens ve a donar la raó, davant de la estúpida i inhumana temptativa d'aquest general «Bum-bum» que poc deu haver-se interessat per les vides heròiques. Cal veure l'innobleza al portar a la mort als infeliços soldats, vides segades inútilment sols per mirar de gosar unes concupiscències, en les quals, en cas de triomfar, a ells no els hi haurien donat part. Estava escrit que aquests pobres «pàries» havien d'ésser els sacrificats per «l'idea dels altres». Han caigut injustament, per l'egoisme i la ceguera d'aquest estol d'estúpits que, per que havien dut, i altres encara portaven, betes travesseires i estrelles, es creien reproduir una aventura sense recordar-se de que «nunca segundas partes fueron buenas». Una vegada sortí be a aquell general que, gràcies a la seva espatotxada, establí un compàs d'espera per a desacreditar i posar de manifest la irracionalitat seva i de quants el seguien. I l'inevitable vingué! Nova era, auriola de renovament, que no se n'ha volgut donar compte aquest «lastre» d'estúpits que es creien portar novament a la

pràctica uns motllos que ja estan trencats i que pensaven poguer afegir-los i fer servir novament. Vana quimera! Ara els hi haurà caigut la bena dels ulls, perquè la raó dels fets els hi ha demostrat el menyspreu que per ells sent el poble. I és que'l poble te tan mal regust de tota aquesta «llorigada» que ja voldria veure que fos exterminada, puig per el que hi fa en aquest món, creu que no es perdria gran cosa.

Si es compara el tracte de tots ells amb la República, es veurà que s'han portat injustament, per quan la magnanimitat d'ella l'han presa per impotència i covardia. Que'ls fets d'ara no els donguin la raó i mosseguin la pols de les carreteres com abans han tingut d'empassar-se-la alguns obrers quin tracte no ha sigut paral·lel.

Diu un tractat de «cante jondo»: «Artículo 1.º Las castañuelas se tocan bien o no se tocan». Doncs be. Si tots ells les haguessin tocat be, a hores d'ara ja s'haurien llevat la vida; emprò, què cal esperar d'una gent que el seu honor es femta pura, com s'ha vist en la desairosa fi d'aquesta farsa grotesca comportant-se com impotents i vils covarts.

Ah! Emprò... si haguessin triomfat ells circumstancialment, els homes de la República ja haurien tingut per capell un plom pesat i mortífer i l'ambient estaria carregat de odor de pólvora.

Que la magnanimitat d'abans no es reproduïxi, perquè allavors amb seguretat vindria la tercera part i a la tercera va la vençuda, i naturalment en cas de plors val mes que ho fassin ells, car massa vegades ja ho ha fet el bon poble confiat, resignat i humil.

ICAR

Barcelona, 16 d'Agost de 1932.

LITERARIES

ESCLATS

Quan te suplicava amor i carinyo, te'n burlaves; avui que n'implorés tû, de tû se'n burlen els altres.

No'm diguis que no m'estimes que no't creurè, ni que't pesi; puig mentres tos ulls me miren no és fàcil que jo m'ho cregui.

Vaig comprar una corbata que tû la vas escollir; la corbata encara és bona i nosaltres ja hem renyit.

Malalties de la Sang i Nervioses

CONSULTA DIÀRIA
PER

En Joan Mateu Tubella
METGE

Ex-intern (per oposició) de la Facultat de Medicina del Cos de M. T. I. M. de S., etc.

Plaça Garrofes, 12

VENDRELL

Banc de Biscaia

Casa Central, Gran Via, 1.- BILBAO

Capital autoritzat, 100.000.000 pessetes - Capital suscrit, 60.000.000 pessetes

Reserves: 50.000.000 pessetes

Sucursal al Vendrell

Capitals confials al Banc en 31 de Desembre de 1931

En compte corrent a la vista i impositons. Ptes. 346.648.714'85

En compte corrent especial i Caixa d'Estalvis. 113.627.557'41

En impositons a plaç 96.601.396'70

Import dels valors propietat del Banc

Pessetes 353.822.109'35

Negociem els cupons venciment 1.º d'Agost

CAIXA D'ESTALVIS

COMPTES CORRENTS: A la vista 2'50 %

Serie A. 3'50 % anual - Serie B. 3'75 % anual

IMPOSICIONS:

De 8 a 89 dies.	3	% anual
De tres mesos a 179 dies	3'50	%
De sis . . . 364 . . .	4	%
De un any en endavant	4'25	%

Feia un any que eres casada i encara no t'havia vist! jun any ja feia, m'aimia, un any, i semblava ahir!

Quan me van dir que arribaves vaig tenir un sentiment, al pensar que si'm miraves murmuraria la gent.

Me va dir ta germaneta que encara pensaves amb mi; tant que jo amb tû, nena, penso i no vaig gosar-li a dir!

Diuen que amor és vida, i jo dic que és l'amor una mentida.

L'ignorància i la saviesa amb el fum molt se similen, puig que per molt que s'amaguin igual que ell, sempre respiren.

¡Ai, morena, moreneta, si me'n has donat de sustos! Jo'm desfaig dan-te alegries i tu'm mates a disgustos.

T'escrivia cada mes i tû a mi cada setmana; vaig escriure't més sovint i no hi rebut cap més carta.

VALENTI CARNÉ

No pretenc ésser una autoritat, però sí un expert; vaig estudiar unes divuit llengües europees i orientals, antigues i modernes; per tant me crec autoritzat suficientment per a enraonar com a filòleg practic i basant-me en les meves observacions, en les meves personals conviccions i impressions, per a declarar que des de'l punt de vista literari, l'Esperanto te, com mitjà d'expressió, pocs rivals entre les llengües històriques i les naturals o nacionals.

CHARLES SOROLEA

(Professor de la Literatura Francesa de l'Universitat d'Edimburg)

Procurar que surti triomfant l'Eperanto és un deure general humà; si malgrat el que avui ja te guanyat per l'esforç dels seus primers fidels, demà fracassava tots els que per manca de fé o per manca d'obres l'haguessim privat del triomf deuriem sentir el pes d'una responsabilitat, un gran remordiment.

EUGENI D'ORS

INFORMATIVES

COMARCALS

Comarruga

—Es incontable cada festa la gernació que acudeix a aquesta platja portada a ella per tot mitjà de locomoció, trens, autobús, autos, motos, cicles i carruatges de tota mena, quedant la espaiosa platja, des de Mas Gibert fins a Sant Salvador, ocupada per un formigueig humà.

—La colònia estiuenca ha organitzat per a demà diumenge, a les sis de la tarda i a les onze de la nit, una extraordinària festa consistent en la actuació de la tan celebrada orquestrina «Demon's Jazz» la que executarà un triadíssim repertori de les seves més modernes creacions de música moderna i ballables «darnier cri».

Per a la actuació de tan remarcable número festiu artístic, s'ha decidit montar un envelat d'estiu, arranjat amb tota esplendidesa.

ESPERANTISTES

Conec tots els arguments amb els quals s'acostuma a combatre l'establiment d'una llengua internacional en general i de l'Esperanto en particular però també sé que els arguments favorables a l'Esperanto tenen molt més valor que aquells.

Vaig estudiar tot sol l'Esperanto per a convence'm al fi, de que l'estudi d'aquesta llengua constitueix un elevat estudi filosòfic.

Conec, valga la meua modèstia, i sens cap exageració, poques disciplines millors per l'esperit que l'Esperanto, sens arribar a calcular la seva utilitat pràctica.

Débiles remedat acreditat Elíxir Callol rápido científico agradable que da Vida y Juventud

Abans del ball de la nit, la «Demon's Jazz» donarà un selecte concert al Casal Comarruga.

—Per a dissabte vinent, dia 27, a les onze de la nit, el Casal Comarruga anuncia un esplèndid Cotillón i Rigodón, a carrec de la orquestrina vendrellenca «Melody Jazz».

Sant Salvador

—Dissabte, diumenge i dilluns passats, la colònia estiuejadora d'aquesta platja va celebrar la seva festa major d'enguany, havent organitzat el Casal Garbí una sèrie d'actes i festes populars que's vegeren animadíssimes, no mancant hi, a mes, les festes esportives. Entre els números hi va destacar una funció teatral representada la nit del diumenge, i a carrec d'un meritori grup d'aficionats al teatre que saberen treure molt bon profit de les obres «Herida de muerte» i «Els porucs».

—Per avui a la nit hi ha anunciat al Casal Garbí un ball de trajes amb obsequis a les senyoretes disfregades; i per a demà a les sis de la tarda s'anuncia la apertura d'una Tòmbola a benefici de la festa de l'arbre.

Arbós

S'estan enllestit els treballs organització de la festa major d'aquesta vila que tindrà lloc els vinents dies 27, 28, 29 i 30 dels corrents, havent-se confeccionat enguany un esplèndid programa de festes, no mancant-hi les religioses i les populars, amb els indispensables focs d'artifici, carretillades per els nostres «diables» i dues colles de Xiquets de Valls que competiran a qui millor ho farà.

La nota de més relleu la constituirà les festes esportives, i en primer terme una ti-

CAIXES DE SEURETAT contra Foc i Robo AMB SECRET «INVULNERABLE»

MODELS DES DE 290 PESSETES

Bàscules Pont, per a pesar camions i especials per Bocois, garantia d'afinació i resistència per 10 anys

Fabricants: S. A. E. de Arcas Invulnerables - Layetana, 54 - BARCELONA

INFORMES AL VENDRELL: A. BORRELL - Carrer Alt, número 10

MOSAICS JULIVERT

REUS

TARRAGONA

VENDRELL

Carrer de Rindoms, 3

Reding, 3

Nort, 7

Mosaics Hidràulics-Rajoles de Valencia i vidriades CEMENTS DE VALLCARCA (Ràpit, Lent, Portland, LANDFORT)

Material de «URALITA» i demás articles del ram de construcció

Aquesta casa comunica a la seva clientela que la botiga-despatx, ha sigut instal·lada en el mateix local del dipòsit de materials, carrer del Nort, 7, al costat del Banc de Biscaia i enfront del número 12 del carrer del Dr. Rodert, on halav sigut fins ara.

Comarruga Terrasse Hotel

BANYS DE PILA

(SANT VICENS DE CALDERS)

Aigües termals clorurades, alcalinades, bromurades

Temporada

Des de l'1 de Juny al 15 d'Octubre

Establiment Balneari dotat amb tot confort a carrec de Salvador Bundó (a) Tuis

rada al colom diumenge a la tarda, en la que hi ha premis valuosos, entre ells un de mil pessetes; una tirada al platet per dilluns i una cursa ciclista comarcana el diumenge.

Arrodoneix el programa una llarga sèrie d'espectacles, com festival de la dansa catalana, cine a l'aire lliure, concerts i ballades de sardanes i de saraus, havent hi contractades la Cobla Barcelona Albert Martí i la orquestra «Emporium».

Lave sur cabelo

CON «MEDUSA»
JABON DE PETROLIO, perfumado y las tendrá fuertes y hermosas.
Evita la caída, Destruye la caspa

Tubo 2'50 y 4 ptes.

DIPÓSIT AL VENDRELL

Perruqueria de Joan Planas, Plaça Pi Margall

VENDA AL DETALL

Perfumeria de Anton Martorell, Salmerón, 10

el Garriga va començar a recelar si el seu gos tenia símptomes de ràbia. La situació sospitosa del gos, insistint en burdar i recular, va fer-se preocupant. I després de un seguit de dubtes, i com a recurs únic i fatal, li va clavar una bala! El pobre gos, grinyolant, anà seguint el camí endarrera, puig de res li havia servit saltar a la cama del Garriga i mossegar-li la roba. Realment aquella bèstia agredia, mossegava. Constituïa un perill evident. Va esser, amb tota la pena que un home podia sentir per un gos, que es decidí matar-lo. No va lograr-ho del primer cop de tirar. Una mena de llàstima, un sentiment corprenedor, va instar al Garriga de seguir al «Xelin» ferit, fins a veure'l morir, i posar-lo de manera apropiada al cas.

El gos, mirant de reüll al seu amo, i grinyolant, va anar a raure sobre una bossa de cuir, caiguda al mig del camí... però caiguda del civader del recaptador de contribucions! El gos avisava al Garriga que li havia caigut una bossa. Tan fidel siguié en la seva empresa, que en lloc d'esser interpretat com a valent expert, va fer caure al seu amo en una crudelitat per la confusió de un mal de ràbia. El Garriga no se'n sabia avenir de tant punyent i fatal esdeveniment...

V

I tants grapats de quartos destriaven?

Eren dinerals en petites soldades, que regaven les butxaques de molta gent.

Recordo de una corbeta italiana arribada a Sant Salvador, que va omplir de dogues la meitat de la platja. Com havia de castellar-se la fusta per a comprovar la quantitat, baixaven a la platja uns vint o trenta homes, que's pagaven un jornal de un duro, i al-

va la seva vena intuitiva en coses de la Justícia, mig esbufegat, va dir al xicot del guarda del pas a nivell que avisés a la Estació, on la parella de civils està a l'aguait en cada arribada de tren.

Aleshores no existia el telefon, ni la radio; però les notícies corrien talment com si les portés el Banyeta. La gentada corria a veure la desgràcia. En una vila plena de tranquil·litat, una nota trágica, com aquella era prou de fer sortir de pollaguera al més indiferent. Homes, dones, canalla, civils i gent de la Justícia i els saberruts, varen traslladar-se al Canyamás, teatre de l'extrany misteri. El Ventureta trencà de camí, a dir-ho a la seva mare. El Ferret va decantar per la Plaça dels Alls; i jo vaig quedar-me a cal Perruquer per a donar la notícia als quatre virtuoses que hi feien la manilla.

El fracàs del Tenorio i el surt de l'ofegat, m'havien descompost els nervis. La corredica també va fatigarme. No cal dir quin esforç imaginatiu va causar-me el justificar perquè, com, i de quina manera, haviem arribat a un paratge tan fora dels divertiments de la ca-

Notes municipals

L'Ajuntament d'aquesta vila en sessió celebrada darrerament va acordar: aprovar l'acta de la sessió anterior; complimentar la correspondència i butlletins rebuts durant la setmana; quedar assabentats del resum de recaptació de la primera quinzena d'aquest mes; aprovar un suplement de crèdit a l'article 13 del Pressupost; adquirir el nixol núm. 310 de la sèrie A del Cementiri d'aquesta vila; concedir permís a Manuel Nin per a realitzar obres a la casa núm. 27 del carrer de Santa Anna; que la Comissió de Foment informi la instància presentada pels veïns del carrer de Salvador Reventós oposant-se a la construcció de voreres; autoritzar a Joan Carbó i Joan Cañas per tal que puguin usar l'escut de la vila en unes etiquetes; aprovar i que's paguin amb càrrec als capítols corresponents diverses relacions de despeses; autoritzar al senyor Alcalde per a que concedeixi el socor que cregui oportú a la Federació de Cecs de Catalunya; que la Comissió de Foment estudiï el mitjà d'arrencar els arbres morts del Cementiri i construir nous nixols de preferència; i després d'alguns precs i preguntes va aixecar-se la sessió.

Mercé Ramon i Güell

PROFESSORA DE SOLFEIG I PIANO
DE LA ESCOLA MONTESSORI

S'admeten alumnes i es donen lliçons
a domicili

València, 224, 2.ª 2.ª BARCELONA

La calor s'ha desvetllat de valent i des de dijous passat que apreta de debò, havent marcat el termòmetre dijous passat els 38 graus.

TAXIS VIDAL
Doctor Robert, 21 - Telèfon 37 A

Dijous vinent celebra la veïna població de Santa Oliva la seva tradicional festa major dedicada a la Verge del Remei, que tanta devoció té entre els nostres comarcans. Tenim entès que ella no desmereixrà de la d'altres anys i que no hi mancarà la processó del matí, a la que sempre acudeixen tants devots d'aquella venerada imatge.

La Associació Mútua de Propietaris d'aquest partit judicial te anunciada per demà diumenge la votació de vocals propietaris i suplents que han de formar part del jurat Mixte del Treball rural de la província de Tarragona.

La votació tindrà lloc al local social de la Associació, carrer de Santa Anna, 17 i des de dos quarts de deu a la una del migdia.

toldrà

SASTRE

Sempre al corrent de la Moda

Entre la afició castellera es comenten les recents actuacions de les diferents colles, tant d'aquí com de Valls i Tarragona, existint molta expectació per les actuacions properes de l'Arbós i Vilafranca, assegurant-se que al primer enfront que tinguin els vendrellencs amb els vallencs, serà presentat el formidable castell de vuit, que'ls vendrellencs diuen han fet ja les proves corresponents i tenen la seguretat de reeixir-ne.

P. Casanova i Rius

ADVOCAT

(Del Col·legi d'Advocats de Tarragona)

Prat de la Riba, 1, entr. sol VENDRELL

Prosseguint la sèrie de balls d'estiu iniciats al local social, jardins del Tivoli, per el Club d'Esports el passat diumenge amb tant d'èxit, demà a la nit es continuaran, essent el de demà amenitzat per la orquestra Ivern.

Les vinyes comarcanes mostren ara les fortes escomeses dels atacs del mildiu presentant moltes d'elles un aspecte desconçolador i ben alarmant en quan a la densitat que tindrà la propera collita.

Demà diumenge, a les 4 de la tarda el Sindicat Agrícola d'aquesta vila es reunirà en assemblea general extraordinària amb el fi de donar compte de la liquidació de brises de la campanya de l'any 1931.

Es prega als que en son socis no manquin a dita reunió.

Josep Aleu Masasnet

CORRESPONSAL DEL BANC D'ESPAÑA

ADVOCAT-PROCURADOR

Plaça Pí Margall, 15, 1er VENDRELL

Cridem l'atenció d'aquells feligresos aimants de l'esplendor de la nostra església parroquial, que per a dur a terme la necessària millora del seu enrajolat modern es recullen almoines en una caixa instal·lada a l'altar del Sant Crist; així com també s'agrairan els donatius que amb aital sentit hom tinga a be fer.

Ramon Sanahuja Soler

ADVOCAT

Tots els diumenges: Fonda del Comerç

Dies feiners: A. Guimerà (abans St. Agustí) TARRAGONA

La comissió administradora de la «Guardiola Excursionista» fundada al si del Club d'Esports d'aquesta vila, està organitzant una interessantíssima excursió col·lectiva per els dies 3 al 8 de l'entrant mes de Setembre, durant la qual hi ha el propòsit de visitar les principals poblacions del Pirineu Català i la Costa Brava, a més d'altres del territori francès com son Font Romeu, Banyeres de Luchon i Super Banyeres. Aquesta excursió serà exclusiva per socis del Club, admetent-s'hi inscripcions fins el dia 29 dels corrents. Per a més detalls dirigir-se a la entitat organitzadora.

SECCIO OFICIAL

REGISTRE CIVIL

Naixements: Un nen fill de Jaume Argilaga Dolader i de Dolors Miró Benach, Salvador Reventós, 23, 1.er; una nena filla de Pere Esvertit Cañas i de Antonia Rafe-cas Olivé, Barceloneta Baixa, 33.

Matrimonis: Cap.

Defuncions: Rosa Blasi Güell, de 86 anys, Colón, 1.

IMP. RAMON RAMBLA I DE MARÇ VENDRELL

HORT

Prop de la vila, aigua propera, tancat amb parets. ES VEN: P. Plana Mañé

Casa al carrer Major

número 19 lliure de cens, es vendria a bon preu. Per informes dirigir-se al mateix carrer Major, número 19.

Es ven la casa

número 42 del carrer Nou, lliure de cens, amb baixos, hort celler i tres pisos. Per informes a la imp. Ramon.

Es ven una casa

al carrer de Sant Magí, número 106, lliure de cens, amb aigua de propietat. Informarà a la mateixa casa.

ES VEN UNA CASA

situada al carrer Nou d'aquesta vila i senyalada amb el número 38. Per informes dirigir-se al carrer de Garcia Hernández, (Olm), número 6.

ES VEN LA CASA

senyalada amb els números 2 i 4 de la carretera de Santa Oliva, on hi ha instal·lat un ferrer i un fuster-carreter. Donaran raó els seus propietaris: c. Nou, 57.

Bigues de Ferro

Bàscules i Cuines econòmiques a comissió

Entrego les comandes a les 24 hores

CAIXES DE CAUDALS

Serralleria de Pau Socias (Traus)

Rafel Fusté

Pèrit Agrònom

Compra-venda, peritatge i recana de finques

AIXECAMENT DE PLANOLS
NOTICIES I CONSULTES

Carrer de Mar, 18 VENDRELL

nalla. Entre preguntes i comentaris va arribar la nit, i amb ella, una sòn de poderós domini que va ficar-me al llit sense poguer sopar. La debilitat per manca de menjar calent, les prunes a cor que vols cor que desitges, i l'alarma del suïcidi, varem fer-me sonniar un purgatori de paliments com dimonis burxadors.

IV

El Vendrell, en matèria de tragèdies, quasi mai ha sigut escenari de truculències. Sobre tot, en el meu temps. Per a mi, la vila era un Paradís Terrenal. Els seus carrers i places es mantenen en la meua memòria com elements de grata recordança. L'imaginació vesteix els meus dies infantils, amb bel·leses infinites. Son amors de puresa, enganys a gratient, si voleu; però com no perjudiquen a ningú, és ben agradable imaginar-se el Vendrell com una sucursal de la glòria, encara que sigui glòria imaginària. Si; ija ho sé! Però, quin mal hi ha en creure en la beatitud d'un «pessebre», el qual té, com l'humana societat, les impureses de la vida? Deixeu-me veure les coses en epissodis de poesia!

De vegades encara somnio com si dormís en la cambra del carrer nou, i sentís aquella cantarella del Serenet: «¡Un bitllet de la Rifa de Barcelona! ¿Quí en compra un?», que venia del carrer de Mar, tombava per la Mesura i pel meu carrer, conquistant compradors. Cego com era, al Serenet ningú li podia fer pasar una pessesta falsa.

De vegades els somnis m'han fet sentir el «Met», un tipo estrany, que, amb una canya a la mà,—ell feia davanadores—cridava «¡Soc la Mepa!». Jo no sabia què volia dir. Confesso sentia l'angúnia de veure un home, amb una copa de més. Trobava una íntima alegria en sapiguer que el «Met» no era fill del Vendrell. Però si els «Plata i oro quien vende» eren aus de pàs, al desgraciat borratxo li

tirava tant el Vendrell que mai fugia de la vila. No voldria mai que cap vendrellenc fos un home ebri. Tampoc vull saber res si un català beu fins a perdre el judici. Catalunya ha de conservar la fama de llur serenitat i de llur abstinència sense perdre el món de vista. Quedi aquest estrall moral, per a latituds foranes.

De gent de fòra, a casa del meu pare, no n'hi venia cap de tarat. Recordo al Dini, el mes vell, puig el jove va quedar-se a la vila. El Dini, de qui parlo, germà del que va parlar tenda a la Baixada i carrer Alt, era un home petiò, de cabell molt rícat; caminava brandant aquell cistellàs a les espatlles que'l feia ajupir. Tot pregonant «Barato, gorre», ensopegant amb la «t» com si fos triple; no li quedava lloc comarcal sense visitar. La visita al meu pare, deixant al mig de la botiga el voluminós artefacte plè de gorres, tenia per mòvil el deixar-li els paquets de «quartos» i convertir-los en moneda de plata. Barataven així les espècies perquè al Dini li pesava massa la calderilla, i a casa venien bé, necessitats com estavem de pagar jornals de marineria, cercols, i diverses matèries destinades a la indústria dels boters.

El Vendrell distribuïa bons grapats de diners. Era immensa la corrua de treballadors que, a mes dels de la vila, feien cap a Sant Salvador. De vegades baratavem o canviavem duros per quartos a cal Bello, el cobrador dels catastres. Quan el Garriga tornava de cobrar les contribucions foranes, també volia permutar les espècies monetàries. En Garriga era un home que vivia davant de cal Lluçari. Usava patilles abundoses. Sortia a fòra, a cavall d'una mula; i en la guerra l'acompanyava la força pública.

Tenia un gos que era una perla. Váia una bèstia més valiosa! Se l'estimava com si fos una persona. Un dia venint de recórrer els seus pobles, la bèstia se li quedava al darrera, burda que burda. De tant en tant, el Garriga es girava, com preguntant-li «Què tens? Mirava a dreta i a esquerra: el gos deixava de burdar, amb la cua oscil·lanta, inquisitiva, contenta. Però així que ell empenia de nou el camí, aquella bèstia es tornava com boja. Sentia frenessí de burdar desesperadament. El Garriga va girar la mula i a les hores el gos fugia en sentit de retornar de on venien. Entre indecís i sospitós,